

## Grai eteric

Daniel Vișan-Dimitriu

---

Privesc o stea. Am lacrimi în privire  
și-n suflet am o gheară care strânge  
iubirea-mi care suferă și plânge  
de dor, de vis, de stea, de amăgire.

Privesc o stea lucind în întuneric  
și-o rog, pe cerul meu, să se oprească  
o clipă doar și, poate, să-mi vorbească  
în graiul neștiutului eteric.

“Iubită stea,  
promite-mi începutul  
din nopțile senine  
și albastre,  
primește-mbrățișarea  
și sărutul,  
ce îți trimit  
acolo,  
printre astre.”

Mirată, steaua mea se-oprește-o clipă,  
și mă inundă c-o sclipire caldă  
ce fața-mi luminează și o scaldă  
în raze ce speranțe înfiripă.

“Nu, dragul meu,  
îți sunt  
mult prea departe!  
Destinul,  
viața,  
totul ne desparte.  
Trăiește visul tău,  
eu ... pe-ale mele,  
nu-ți căuta iubirea  
printre stele!”

Îmi simt obrazul ud, ceva îmi scapă.  
O fi eterul chiar atât de rece?  
E doar un vis ce caută să plece?  
O, nu, e-aici, se zbate sub o pleoapă!